

פרס הצביעות מגיע למיפלגות שמסרו לרבנים

מונופול על הנישואין, והזעקות עכשיו חמס

הרשימה השחורה

אשה רווקה היא, כמובן, בתולה טהורה. ומחר, בכוח המשיח, כאשר כיפת-הסלע תיעלם כלא-היתה, ואל-אלותי ישראל יקים באורח-סלא, מחדש, את בית-המיקדש — איך יכהן בו כוהן טמא, שהתלכלך במגע עם אשה שידעה גבר אחר?

ואיך אפשר להכניס לזרם הדם הטהור של העם הנבחר ממזרים, בני תומה, צאצאיהם של גבר ואשה שאתו זה את זה ולא הקפידו על הצד הפורמלי?

וכיצד אפשר לקדש אשה דווקא לגבר שהיא אהבת אותו, ושבגללו הפרה את ברית-הנישואין עם בעלה הקודם?

זוהי ההלכה. אין אחרת.

שלם של כותרות-עיתונים ורקות-טלוויזיה לזכות בו!

נחנו משופעים בחגים ובמועדים. אין דבר יפה וחשוב שאין לו יום משלו בלוח-השנה, יום שבו ניתן לחגוג ולהתייחד עימו, לבל ייעלם מנוף חיינו. יש לנו חגי-החרות, וחגי-הביכורים. המפנה את מבטינו אל עמל עובד-האדמה, ויום-הדין, שהוא גם יום חשבון הנפש. וחג שימחת-תורה. חג האור, שהוא חגי-הניצחון. ולא די באלה, המקודשים עליידי דת ישראל מדורי דור.

ד יוד בן-גוריון ידע זאת. מאיר יערי ידע זאת. וגם פינחס רוזן ומשה קול. ובכל זאת נתנו לרבנים מונופול על כל הנישואין במדינה. וידעו זאת כל הצעירים והצעירות דאז שהצטרפו למפא"י כדי לעשות בה קאריירה, כיוודעים היטב שזוהי המיפלגה שמסרה את מוסד-הנישואין לידי הרבנים.

ב מומחים לצביעות, שכבר ראו כמה הצגות טובות בחייהם, נאלצים להודות שזוהי הצגת לא רעה. צביעות יפה, נקייה, מיקצועית.

מוסד הנישואין נמסר לידי הרבנים, על-פי החוק החילוני של מדינת-ישראל החילונית, שבה שלטו מאז ומתמיד מיפלגות חילוניות.

זה לא קרה השבוע. זה לא קרה השנה. זה קרה לפני כמה-יובמה שנים.

יש לנו גם יום-העצמאות. ויום-הגבורה. חגי-העבודה. ואילו יום-האם, שבו סוגדים אנחנו לתכונות הנאצלות של האמת.

ורק תכונה אחת, מרכיב חשוב אחד של חיינו הי לאומיים. אין לה חג ואין לה מועד:

ה צ ב י ע ו ת .

אני מציע לשים קץ לקיומה.

הם ידעו כי כל אחד מכללי ההלכה סותר את מגילת זכויות-האדם של האו"ם. הקובעת שלכל זוג פנוי הזכות שאינה-ניתנת-לעירערור להתחתן, בלא סייג של מוצא וגזע ואמונה ולאום.

רבים מן הצועקים היום נגד העוול המזעזע של הרשימות השחורות, נתנו את ידם למעשה זה. הם ישבו בכנסת שהעבירה את חוק-הנישואין, הקובע את המונופול הדתי. הם סעדו על שולחן הממשלה, שביצעה את המעשה הזה. הם השתתפו בקואליציות — מאז ועד היום — שקיימו את החוק הזה.

ואתה עומד ותמה: מה הם חשבו לעצמם, האדונים האלה?

האם סברו כי הרבנים יבצעו את הנישואין על פי חוקי

מ אז אמר אלכסנדר נאי הגוסס לאלמנתו-לעתיד כי אל לה לירוא מפני הצדוקים והפרושים, אלא רק מפני הצבועים. שולטת תכונה חשובה זו בחיינו. בכל דור דור קמים הצבועים, העושים מעשי זימרי ודורשים שכר כשל פינחס.

הם כגורו בעקרונות-יסוד אלה. הם מכרו אותם תמורת נזידה-ערשית של נוחיות קואי-ליציונית, קאריירה, תקציבים ושררה.

גורן: יד לוחצת יד

מן הראוי להקדיש להם חג מיוחד — חג הצביעות.

מעולם לא חסרו תירוצים יפים. כמה פעמים שמעתי בכנסת השישית את מאיר יערי (מפ"ם) ושולמית אלוני (מפא"י) מסבירים, מדוע אסור להפריד בישראל את הדת מן המדינה. ביגלל ייחודם של העם היהודי והאידיאל הציוני? כמה נאומים שמעתי מפי הליברלים מכל הסוגים והמינים, שהסבירו ארוכות מדוע אסור להשליט אצלנו עקרון זה, שהוא אביראבות הליברליזם?

אפשר למקם אותו בלוח-השנה אי-שם בין סוכות וחנוכה, כדי לגשר על פני תקופה חסרת-חגים זו. בחגי-הצביעות ניתן יהיה לכוון את תודעת הציבור אל תופעות חשובות רבות בחיינו.

מיסרד-החינוך — שהוא עצמו אחד המיבצרים לשימור תכונה חשובה זו — יכין מערכים לגנייה-לדים ולבתי הספר. מספקים ותיקים, טובות הדור הצעיר יקרה להם מכל, יכתבו ספרי-לימוד ויגבו עבורם תמלוגים.

כנסת תקיים ישיבת-חג מיוחדת, שבה ישאו את דיבריהם ראשי כל המיפלגות, כשכל אחד מהם ישחול להוכיח כי מצע מיפלגתו שלו הוא דוגמה ימופת בשטח זה.

העיתונים יפרסמו מוספים מיוחדים. שיאירו את התופעה מכל צידה, תוך שימת הדגש על עבודתה הי נאמנה של העיתונות עצמה לטיפוחה.

ה אמת הפשוטה היא, שאי-אפשר לקיים מיסרר הנישואין של ההלכה, בלי רשימות שחורות. כל מי שמעמיד פנים כאילו האמין עד כה שאין רשימות-שחורות ברבנות, הוא צבוע.

אם אסור לקדש כוהן וגרושה, ואשה ומאתבה, וממזרים ולא-גימולים וכרותי-שופכה — אין מגיס מקיים רשימה ארצית של שמות הפסולים. אחרת, איך יידע הרב באילת שעמיתו בצפת פסל את הכהן-הסודי, המופיע לפניו? איך יידע הרושם בנהריה כי רבני נתניה אסרו בפירוש את נישואי הגרושה ובחיר-ליבה, הרוצים להתחתן? עבירה גוררת עבירה. שילטון ההלכה מחייב רשימות שחורות, הרשימות השחורות מחייב בות קיום בודשת דתית, וצבא של מודיעים ומלשינים, וממילא גם סחיטה ושיחד ושרירותי לב ושחיתות.

הטלוויזיה והרדיו יקיימו, כמובן, רביישית, בהשתתפות הפרופסורים החשובים ביותר, שיסבירו את האספקטים החינויים של תכונה זו לקיום האומה ולקידום האנושות, תוך השגת למדנותם ושנינותם.

אפשר יהיה לחלק גם פרס-צביעות שנתי, למשד: „פרס זימרי“.

מ י שמתקומם נגד הרשימה השחורה, דומה לכלב הנושך את המקל המכה בו, תחת שינושך את האדם המחזיק במקל.

ב ין על התופעות שיועלו על נס בחג הזה, מגיע מקום של כבוד ללוחמים האמיצים בכפייה הדתית. קשה להעלות על הדעת דוגמה מובהקת יותר של צביעות צרופה, מאשר עמדת הזימרי רים חמטסחים במשך 364 ימים בשנה את שידוי שוך חכמייה הדתית במדינה, והמוקיעים ביום ח"ג-365 את העוול המשוער הכרוך בכפייה זו. השבוע חיינו עדים לחצנה נוספת של שיטה זו. לבעליה מגיע פרס-זימרי לשנת 1975.

לא הרשימה השחורה אשמה, אלא המונופול הדתי על הנישואין. מי שמסכים לשילטון הרבנים, חייב להסכים למכשירי-העזר שהרבנים רוצים להיעזר בהם, כדי לפעול על-פי מצוותם ותכונתם.

כ תביה-טלוויזיה דן רביב עשה שירות גדול לי- ציבור. הוא השיג סקופ: רשימה שחורה מטעם מיסרד-הדתות של פסוליה-חיתון ומעוכבי-חיתון.

יכולה המדינה להטיל על הרבנים להודיע לכל אורח, מייד, שנתקבל מידע נגדו, כדי לאפשר לו להתגונן. להפריד את הטענה ולתבוע את מחיקת המידע. חוק כזה נתקבל לא-מכבר בארצות-הברית. הוא מחייב כל רשות ציבורית להודיע לכל אורח, כל פרט הנוגע לו, הנרשם בארכיון ציבורי כלשהו. הוא מעניק לכל אורח כזה את הזכות לפעול נגד הרישום ולתבוע את מחיקתו.

אולם אין המדינה יכולה לאסור על רבנים לפעול על-פי ההלכה — ויהיו כללי ההלכה מיד שנים ומרושעים (דמי תפיסתנו) ככל שיהיו.

אי-אפשר לאחוז בחבל בשני קצותיו.

מייד כמה זעקה, שמילאה את הארץ מקצה עד קצה. שערורייה. הייתכן, אנה הגענו. לא יקום ודא יהיה. רק על גופותינו. הקין דקדריקליוזם. הכיז לכפייה הדתית.

מ י שרוצה לשים קץ לשערורייה המתמשכת של שילטון הרבנים על חיינו האינטימיים. אחת הדרך הפתוחה לפניו:

המיפלגות החילוניות נרעשות. כשכל אחת מהן פוזלת בחשאי אל רעותה, כדי להתחרות בה ולווסת את עוצמת-הזעם בהתאם לצורך הפוליטי.

פלוני יגיש הצעת-חוק בכנסת. אלמונית תגיש הצעה דחופה לסדר-היום. השאליות נמטרות כיורה אחרי יום-שרב. מישהו אסף חתימות לכינוס ישיבת-פגרה של הכנסת. אין זמן לחכות עוד שבוע. עד לכינוס המושב הסדיר. כל רגע יקר מפז. אי-אפשר לסבול את ההפקרות הזאת אף יום אחד נוסף.

כשם שאין חצירה-ריון ורבע-עיבור, כן אין חצירה-פרדה. או שאנו מוסרים את הנישואין בידי הרבנים — או שאנו מעניקים לכל זוג בישראל את הזכות להישא בטכס אורחי, לפי בחירתו, ללא כל הגבלה גיוענית-דתית לאומנית-עדתית-מדינית-חברתית.

כל השאר הוא צביעות.

קדימה, צבא חילוני קדוש! אל הכאריי קרות! אין לכם מה להפסיד, מיבד קודות דתיים שממילא לא ניתנו לכם, ויש לכם עולם